

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Českých Budějovicích**, se sídlem v Českých Budějovicích, Lidická 20, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. září 2014, č. j. 10 A 32/2014 - 29, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal dne 21. března 2014 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, kterou se domáhal toho, aby soud určil, že pokyn justiční stráže Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. února 2014 byl ze své povahy nezákonný i neopodstatněný. Usnesením ze dne 25. března 2014, č. j. 10 A 32/2014 - 2 vyzval Krajský soud v Českých Budějovicích žalobce, aby do 7 dnů od doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 2 000 Kč, podle položky 18 bod 2 písm. d) sazebníku soudních poplatků.

[2] V reakci na výzvu krajského soudu k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby zaslal žalobce soudu dne 17. dubna 2014 žádost o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 22. dubna 2014, č. j. 10 A 32/2014 - 11 soud zamítl žádost žalobce o osvobození od placení soudních poplatků. Proti tomuto usnesení následně podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 17. července 2014, č. j. 10 As 110/2014 - 13.

[3] V návaznosti na předchozí odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem vydal Krajský soud v Českých Budějovicích opětovně usnesení, kterým vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. K tomuto usnesení žalobce soudu sdělil, že soudní poplatek nezaplatí. S ohledem k výše uvedenému vydal Krajský soud v Českých Budějovicích dne 10. září 2014 usnesení, kterým řízení zastavil.

[4] Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. září 2014, č. j. 10 A 32/2014 - 29 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 18. září 2014 a domáhá se jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu krajského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu krajského soudu. Z celkem třiceti sedmi kasačních námitek, lze-li je tak označit, vyplývá – kromě obecného nesouhlasu se zastavením řízení – že stěžovatel zejména nesouhlasí s důvody, pro něž jej krajský soud neosvobodil od soudních poplatků.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. března 2012, č. j. 2 As 45/2012 - 11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. června 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 7. listopadu 2014 celkem 1 223 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. V podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2013, č. j. 8 As 130/2012 - 10, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel.

[6] Stěžovatel vytkl krajskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr krajského soudu, že řízení muselo být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Vzhledem ke skutečnosti, že k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, ani později, nedošlo, postupoval krajský soud tak, jak mu ukládá § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

[7] Nejvyšší správní soud podotýká, že nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky prima facie nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud sice standardně vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti,

pokračování

nicméně tato výzva byla zcela zbytečná a stěžovatel na ni – ze svého pohledu „standardně“ – reagoval tak, že soudní poplatek nezaplatí a že žádá o osvobození a ustanovení zástupce. Potvrdil tím to, co je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti a následně o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. srpna 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 13 a ze dne 4. října 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku.

[8] Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Zamítl proto stěžovatelovy žádosti o osvobození soudního poplatku a ustanovení zástupce a bez dalšího přímo odmítl kasační stížnost, neboť jiný postup by byl procesně neefektivní.

[9] Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. listopadu 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. listopadu 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. října 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. října 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

[10] Stejně jako v nyní posuzované věci opakovaně rozhodoval i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. února 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. června 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. června 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. října 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti stěžovatele proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznáv, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. června 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. listopadu 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. října 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. října 2013).

[11] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. listopadu 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek ze dne 30. prosince 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr nezpochybnil ani Ústavní soud (viz usnesení ze dne 11. května 2011, sp. zn. I. ÚS 1131/11).

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s.

[13] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 11. listopadu 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu